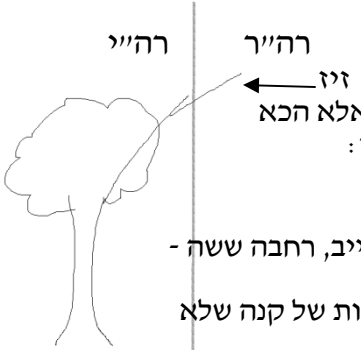

שבת דף ח

אמר רב חסדא: נעץ קנה ברשות היחיד וזרק ונח על גביו, אפילו גבוה מאה אמה - חייב, מפני שרשות היחיד עולה עד לרקיע.

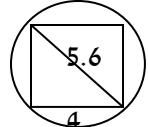
הצעה: לימא רב חסדא דאמר כרבי? דתניא, זרק ונח על גבי זיז כל שהוא, רבי מחייב, וחכמים פוטרים.

דחייה של אבוי: אמר אבוי: ברשות היחיד - דכולי עלמא לא פליגי כדרב חסדא. אלא הכא באילן העומד ברשות היחיד ונופו נוטה לרשות הרבים, וזרק ונח אנופו, דרבי סבר: אמרינן שדי נופו בתר עיקרו ורבנן סברי: לא אמרינן שדי נופו בתר עיקרו.

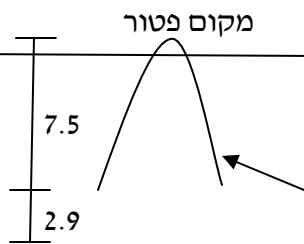

אמר אבוי: זרק כוורת לרשות הרבים, גבוהה עשרה ואינה רחבה ששה - חייב, רחבה ששה - פטור.

רבא אמר: אפילו אינה רחבה ששה - פטור. מאי טעמא - אי אפשר לקרומיות של קנה שלא יעלו למעלה מעשרה.

$$5.6 = c \quad 16 + 16 = c^2 \quad a^2 + b^2 = c^2$$

כפאה על פיה, שבעה ומשהו - חייב, שבעה ומחצה - פטור.
רב אשי אמר: אפילו שבעה ומחצה חייב, מאי טעמא - מחיצות לתוכן עשויות.
רב אשי - אלו אינן מחיצות

אמר עולא: עמוד תשעה ברשות הרבים ורבים מכתפין עליו, וזרק ונח על גביו - חייב. מאי טעמא?

2 קושיות לרבא:

תירוץ לקושי		קושי
מאי לאו אסיפא? - לא, ארישא		רישא - היתה קופתו מונחת ברשות הרבים גבוהה עשרה ורחבה ארבעה - אין מטלטלין לא מתוכה לרשות הרבים ולא מרשות הרבים לתוכה. סיפא - פחות מכן - מטלטלין (כי נחשב לרה"ר) וכן בגומא
הוא ברשות הרבים ועירובו בכרמלית, ורבי בכרמלית, היא; דאמר: כל דבר שהוא משום שבות - לא גזרו עליו בין השמשות	הוא ועירובו בכרמלית, ואמאי קרי לה רשות הרבים - לפי שאינה רשות היחיד	נתכוון לשבות ברשות הרבים והניח עירובו בבור, למעלה מעשרה טפחים - עירובו עירוב, למטה מעשרה טפחים - אין עירובו עירוב. היכי דמי? אילימא בבור דאית ביה עשרה, ולמעלה - דדלאי ואותביה, ולמטה - דתתאי ואותביה, מה לי למעלה ומה לי למטה? הוא במקום אחד ועירובו במקום אחר הוא! אלא לאו - בבור דלית ביה עשרה, וקתני עירובו עירוב, אלמא: תשמיש על ידי הדחק שמיא תשמיש!

רבא מביא הוכחה שתשמיש על יד הדחק לא שמיה תשמיש:

דתנן: אם היה רקק מים ורשות הרבים מהלכת בו, הזורק לתוכה ארבע אמות חייב. ו

כמה הוא רקק מים - פחות מעשרה טפחים.

ורקק מים שרשות הרבים מהלכת בו - הזורק לתוכו ארבע אמות חייב.

בשלמא רקק רקק תרי זימני - חד בימות החמה וחד בימות הגשמים, וצריכא: דאי אשמעינן בימות החמה דעבידי אינשי לקרורי נפשיהו, אבל בימות הגשמים - אימא לא. ואי אשמעינן בימות הגשמים - אגב דמטניף מקרי ונחית, אבל בימות החמה - לא, צריכא. אלא הילוך תרי זימני למה לי? אלא לאו שמע מינה: הילוך על ידי הדחק - שמיה הילוך, תשמיש על ידי הדחק - לא שמיה תשמיש, שמע מינה.

אמר רב יהודה: האי זירזא דקני, רמא וזקפיה רמא וזקפיה - לא מיחייב עד דעקר ליה.

אמר מר: אדם עומד על האסקופה נוטל מבעל הבית ונותן לו, נוטל מעני ונותן לו.

שאלה: האי אסקופה מאי? אילימא אסקופת רשות הרבים, נוטל מבעל הבית? הא מפיק מרשות היחיד לרשות הרבים!

ואלא, אסקופת רשות היחיד - נוטל מן העני? הא קא מעייל מרשות הרבים לרשות היחיד!

אלא אסקופת כרמלית, נוטל ונותן לכתחילה? סוף סוף איסורא מיהא איתא!

תשובה: אלא אסקופה מקום פטור בעלמא הוא כגון דלית ביה ארבע על ארבע.

חיזוק: וכי הא דכי אתא רב דימי אמר רבי יוחנן: מקום שאין בו ארבעה על ארבעה טפחים - מותר לבני רשות היחיד ולבני רשות הרבים לכתף עליו, ובלבד שלא יחליפו.

אמר מר ובלבד שלא יטול מבעל הבית ונותן לעני, מעני ונותן לבעל הבית, ואם נטל ונתן - שלשתן פטורין.

קושי: לימא תיהוי תיובתא דרבא, דאמר רבא: המעביר חפץ מתחילת ארבע לסוף ארבע ברשות

הרבים, אף על פי שהעבירו דרך עליו חייב

תירוץ: התם לא נח הכא נח

מושגים

תחום שבת

עירוב תחומים

קונה שביתה

לבוד